

РЕШЕНИЕ

№ 37135

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8210** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение 2158/12.06.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20251110200809/2025 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 115-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 239/2024 от 27.11.2024 г., издадено от председателя на Патентното ведомство на Република България, с което за нарушение на чл. 127, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 2, т. 2, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО), на "БИЕМЮ" ООД е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лева (три хиляди), и на основание чл. 127, ал. 5 от ЗМГО в полза на държавата са отнети вещите предмет на нарушението по чл. 127, ал. 1 от ЗМГО.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от наказаното лице, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени

нарушения на процесуални правила-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че СРС неправилно е възприел, че търговецът е допуснал нарушение, продавайки стока без съгласието на притежателя на марката. Съставомерност на деяние по чл. 127, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 2 във вр. с ал. 2, т.2 от ЗМГО можела да е налице в случаите на използване на марка без съгласието на притежателя ѝ и без правно основание, което се отнасяло до случаите на опериране с неоригинални, фалшифицирани или имитиращи стоки. В случай, че стоките са оригинални, т.е. върху които е поставена производствена или търговска марка със съгласието на притежателя ѝ, то същественият без съгласието му внос не представлявал нарушение на правото на регистрираната марка по смисъла на чл. 13 от ЗМГО, сътов. търговецът не носел административнонаказателна отговорност. Заявява и искане за присъждане на направените разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява.

Ответникът по касационната- председателят на ПВ, чрез процесуалния си представител юрк. Б. изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Ацнетира, че в касационната жалба неправилно е тълкуван както законът, така и съдебната практика от ВКС по въпроса за изчерпване правото върху марка и паралелен внос. Същите били от ключово значение за общностния пазар на ЕС. Те се определяли от това маркопритежателят да реализира стоката си в една държава членка и трето лице да има възможността да препродаде същата стока в друга държава членка или държава, принадлежаща към европейското икономическо пространство. Касаторът влизал в противоречие с вече установените факти, че същият е закупувал своята стока от юридически лица, намиращи се на територията на Република България и не е осъществил внос по смисъла на коментираното понятие. Отговорността да положи грижата на добрия търговец тежала върху всеки един търговец от веригата, за да установи съгласието на маркопритежателя по отношение на реализираните стоки, които се препродават. Подробни съображения излага в представения отговор на касационна жалба от 01.08.2025 г. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с

жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 30.07.2024 г. е, че в [населено място], в сградата на ПВ, експерти в ПВ извършили проверка по пр. пр. № 1429/2024 г. по описа на РП - Б., ТО - П., постъпила във ведомството на 26.06.2024 г. При прегледа на документите било установено, че на 14.02.2024 г. служители на РУ - П. са извършили проверка на търговски обект, находящ се в общ. П., на главен път Е-79, преди ГКПП – К., срещу бензиностанция „Петрол“, стопанисван от дружеството „БИЕМЮ“ ООД. При проверката било установено, че в търговския обект се предлагали за продажба стоки - 31 броя чували, съдържащи прах за пране (10 кг., 67 пранета), 24 броя туби, съдържащи течен прах за пране (5000 мл, 100 пранета), 21 броя туби, съдържащи течен прах за пране (5775 мл. 105 пранета), означени със знаци ARIEL, P&G и T. OG LENOR F.; 8 туби, съдържащи течен прах за пране (5775 мл., 105 пранета), означени със знаци D., LENOR и P&G и 9 броя туби, съдържащи течен прах за пране (5000 мл, 100 пранета), означени със знаци LENOR. За посочените стоки не били представени документи, удостоверяващи съгласието на притежателите на регистрираните марки или на друго лице, придобило по законен ред правото да ги използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗМГО. Предвид на това, проверяващите иззели стоките с протокол за претърсване и изземване от 14.02.2024 г.

В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена съдебномаркова и оценителна експертиза, съгласно която иззетите стоки били идентични на стоките от клас 3 на МКСУ, за които били регистрирани марките. Съдебно-марковата експертиза дала заключение, че поради идентичност на знаците, с които са означени стоките с тези на регистрираните марки, както и поради идентичността на стоките с тези, включени в клас 3 на МКСУ, за които са регистрирани марките, съществувала вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знаците с тези на марките и вероятност за свързване на знаците с марките, т. е. потребителите да вярват, че стоките са произведени от, със съгласието или под контрола на P&G. С постановление от 05.06.2024 г. на прокурор при РП-Б., Териториално отделение [населено

място] наказателното производство било прекратено по съображения, че извършеното е явно незначително по см. на чл.9, ал.2 от НК, т.е. не е престъпление, а административно нарушение. Препис от постановлението за прекратяване на наказателното производство е бил изпратен на ПВ за налагане на административно наказание.

С оглед резултатите от проверката, главен експерт в ПВ съставил АУАН № 88 от 30.07.2024 г. срещу дружеството „БИЕМЮ“ ООД, ЕИК[ЕИК] за нарушение на чл. 127, ал. 1 от ЗМГО. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел. АУАН бил връчен на пълномощник на жалбоподателя на 07.08.2024 г., който го приел без възражения. Такива постъпили в предоставения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН председателя на ПВ издал процесното НП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на НП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на приобщените по делото доказателства е приела за безспорно установено от обективна и субективна страна извършеното нарушение, при описаните в НП обстоятелства.

Решението е валидно допустимо и правилно.

СРС е обсъдил в цялост приетите по делото доказателства, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Съдът е провел производството по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от ЗМГО предвижда, че правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който: 1. е идентичен на марката за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана; 2. поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката; 3. е идентичен или сходен на марката за стоки или услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-

ранната марка или би ги увредило. В тази връзка и съгласно чл. 13, ал. 2, т. 2 от ЗМГО използване на търговската дейност по смисъла на, ал. 1 /използване в търговската дейност на знак, идентичен на марката за стоки, за които тя е регистрирана, без съгласието на притежателя на правото на марката/ е предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, съхраняването им или държането им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак.

Според разпоредбата на чл. 127, ал. 1 от ЗМГО лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 1 и 2 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател, се наказва с глоба от 2000 до 10 000 лв. Следователно, за да е налице от обективна страна нарушение по този текст е необходимо да са налице следните признаци 1. стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка; 2. тези стоки или услуги да се използват в търговската дейност по някой от посочените в чл. 13 от ЗМГО начини; 3. използването в търговската дейност да се осъществява без съгласието на притежателя на регистрираната марка.

СРС правилно е приел, че дружеството е използвало в търговската си дейност стоки, за които няма разрешение от притежателя да използва в търговската си дейност, като е налице идентичност на знаците. От приобщената по делото комплексна съдебно-маркова и оценителна експертиза, неоспорена в хода на въззивното производство, се установява, че на предлаганите стоки са поставени знаци, идентични на посочените в санкционния акт регистрирани марки. Следователно първите два признака на обективната страна на деянието са налице.

Доказана е и третата предпоставка, въведена с нормата на чл. 127, ал. 1 от ЗМГО. В съответствие с т. 4 от ТР от 15.06.2009 г. по тълкувателно дело № 1/2008 г. на ОСТК на ВКС, „ оригиналните стоки носят графичното изображение на знака на регистрираната стока със съгласието на притежателя на правото“. В тази връзка с ТР № 1 /31.05.2013 г. по т.д. 1/2013 г. на ОСНК на ВКС се уточнява: „Българската съдебна практика е изработила задължително определение, ясно разграничаващо оригиналните стоки от неоригиналните, фалшифицирани, имитирани стоки. В т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2009 г. на ВКС по тълкувателно дело № 1/2008 г. на ОСТК е прието, че „оригиналните стоки носят графичното изображение на знака на регистрираната стока със съгласието на притежателя на правото“. Per argumentum a contrario, отсъствието на съгласие за използване на знака на регистрираната марка поставя стоките в категорията на неоригиналните, фалшифицирани, имитирани стоки. Обратно на твърдяното с

жалбата, в случая е установено, че търговецът не е представил документ, удостоверяващ съгласието на притежателите на регистрираните марки или на друго лице, придобило по законен ред правото да ги ползва в търговската дейност по смисъла на чл. 13 ал.2 от ЗМГО. Оттук законосъобразен е и изводът, че дружеството е използвало в търговската дейност стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на притежателя на регистрираната марка.

С оглед на изложеното, оспореното решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.63д, ал.1, предл.2-ро ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено. При съобразяване с предмета на делото и проведеното едно съдебно заседание с участието на представител на ответника, съдът определя юрисконсултското възнаграждение в минималния установен в чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ размер – 130 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК във вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 2158/12.06.2025 г., постановено по административнонаказателно дело № 20251110200809/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА “БИЕМЮ“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати Патентното ведомство на Република България сумата в размер на 130 (сто и тридесет) лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: